

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2018, č. j. KRPA-210584-15/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2018, č. j. 4 A 57/2018 - 43,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované označenému v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná dostatečně a správně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pouze konstatovala, že zvláštní opatření nelze použít, neboť žalobce je nedůvěryhodná osoba, protože na základě dříve uloženého správního vyhoštění dobrovolně území České republiky neopustil. Nelze připustit paušalizované rozhodování o detenci cizinců, naopak tzv. návratová směrnice vyžaduje přísně individualizované rozhodování s tím, že cizince lze omezit na osobní svobodě pouze, pokud jiná možnost zajištění výkonu rozhodnutí o vyhoštění nepřichází v úvahu. Citoval rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Dále upozornil, že rozšířený senát NSS rozsudkem ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016 odmítl praxi správních orgánů, které v případě nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění automaticky přistupovaly k zajištění cizince. Žalobce se přitom domníval, že na území pobývá legálně, neboť jeho zmocněnec jej neinformoval o výsledku řízení o vyhoštění. Žalobce lze proto vinit maximálně z nedbalosti či lehkomylnosti.

[3] Městský soud žalobu označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalovaná k zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nepřistoupila automaticky, nýbrž konkrétně vyhodnotila dosavadní pobytovou historii žalobce a zohlednila, že mu bylo opakovaně uloženo vyhoštění v roce 2015 a znovu v roce 2018, které však nerespektoval a území státu neopustil, za což byl dokonce odsouzen pro maření výkonu úředního rozhodnutí. Za těchto okolností lze považovat rozhodnutí žalované za souladné s rozsudkem NSS ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2015, jehož se žalobce dovolával. Žalovaná se rovněž individualizovaně zabývala osobními, majetkovými a rodinnými poměry, jakož i charakterem porušení povinností žalobcem. S tímto hodnocením i se závěrem o nemožnosti nahrazení zajištění zvláštními opatřeními se městský soud ztotožnil.

II. Kasační stížnost žalobce a další postup v řízení

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítá, že žalovaná i krajský soud vycházely v úvaze o nutnosti zajištění stěžovatele a nemožnosti uložení zvláštních opatření fakticky výlučně z toho, že v důsledku nedbalosti se nedozvěděl o výsledku řízení o správním vyhoštění a dobrovolně neopustil území České republiky. Dále stěžovatel zopakoval svou argumentaci týkající se zvláštních opatření dle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, která představují implementaci čl. 15 návratové směrnice. Opětovně rekapituloval judikaturu NSS již uvedenou výše. Uzavřel, že stěžovatel nebyl osobou, vůči níž by v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí žalované bylo nutné postupovat nejprísnějším možným způsobem a nebylo možné zbavení svobody nahradit mírnějším opatřením, neboť stěžovatel zjevně nevěděl o tom, že se na území ČR zdržuje neoprávněně.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila, pouze soudu oznámila, že zajištění stěžovatele bylo k 11. 6. 2018 ukončeno.

[6] Usnesením ze dne 1. 11. 2018, č. j. 4 Azs 279/2018 - 23, Nejvyšší správní soud řízení přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla zdejší soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda „[b]rání výklad

pokračování

čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravy, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“ Tato předběžná otázka byla přitom rozhodující pro další postup ve věci.

[7] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zrušil pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Překážka řízení proto odpadla, ačkoliv dosud nebylo rozhodnuto o předběžné otázce, pro kterou bylo řízení přerušeno. Soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že v řízení se pokračuje.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[10] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území: „a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

[11] Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38: „Důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho

dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“

[12] Stěžovatel namítá, že žalovaná i krajský soud vycházely při posouzení nutnosti zajištění stěžovatele pouze z okolnosti, že stěžovatel dobrovolně neopustil území ČR poté, co nabylo právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Stěžovatel přitom nevěděl, že o jeho odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění bylo již rozhodnuto, neboť o tom nebyl informován zmocněncem, který jej v řízení o správním vyhoštění zastupoval.

[13] Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla k možnému uplatnění zvláštních opatření, že stěžovatel se na území České republiky dlouhodobě zdržuje neoprávněně, za což mu již v minulosti bylo uloženo rozhodnutím ze dne 16. 3. 2015 správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 1 roku. Toto rozhodnutí však stěžovatel nerespektoval a území neopustil. Za nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění byl stěžovatel potrestán příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 15. 1. 2016, jímž mu byl uložen trest odnětí svobody na dva měsíce s podmíněčným odkladem na jeden rok. Ani poté však stěžovatel neodcestoval. Dne 7. 11. 2016 bylo vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění, spolu se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 3 let; odvolání stěžovatele bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 16. 1. 2018, které bylo doručeno zmocněnci stěžovatele. Stěžovatel však ani poté neodcestoval. Stěžovatel byl pak dne 5. 6. 2018 kontrolován policejní hlídkou.

[14] Před žalovanou stěžovatel vypověděl, že nemá v Česku žádné stálé bydliště, nelze mu doručovat písemnosti. Nemá žádné prostředky pro složení finanční záruky ani nikoho, kdo by za něj záruku složil. Cestovní pas ztratil. O předchozích rozhodnutích o vyhoštění věděl, ale neodjel, neboť mu jeho právní zástupce sdělil, že bude podávat další odvolání. Vzhledem k tomu, že stěžovatel sám uvedl, že nemá na území ČR adresu ani majetek a nelze mu doručovat, pak žalovaná usoudila, že nelze stěžovateli důvěřovat, že bude dobrovolně spolupracovat při realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. Ohledně finanční záruky žalovaná uvedla, že stěžovatel žádné finanční prostředky nemá a ani nezná nikoho, kdo by záruku za něj uhradil. Nejvyšší správní soud ověřil, že všechny tyto okolnosti mají oporu ve správním spise a stěžovatel je ani nevyvrací.

[15] Z uvedeného je zřejmé, že není pravdou tvrzení stěžovatele, že žalovaná se nezabývala konkrétně situací stěžovatele, nýbrž paušálně vyloučila uplatnění zvláštních opatření pouze na základě skutečnosti, že stěžovatel neodcestoval na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, o kterém ani nevěděl. Naopak stěžovatel se na území České republiky zdržoval dlouhodobě vědomě protiprávně a z jeho pobytové historie lze usoudit, že povinnosti stanovené správními orgány dobrovolně dodržovat nebude. O tom, že bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, věděl, a přesto neodcestoval. Vzhledem k absenci stálé adresy a nemajetnosti stěžovatele pak nepřicházelo v úvahu ani uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a b). Žalovaná tak správně vyhodnotila individuální situaci stěžovatele a respektovala i povinnosti vyplývající z čl. 15 návratové směrnice a z judikatury NSS (usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38).

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud shrnuje, že s hodnocením žalované a městského soudu ohledně nemožnosti nahrazení zajištění zvláštními opatřeními u stěžovatele zcela souhlasí a pro stručnost na ně nyní odkazuje.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[18] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[19] Zástupci stěžovatele, který byl stěžovateli ustanoven usnesením městského soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 4 A 57/2018 - 21, se podle § 35 odst. 9 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti). Zástupci se dále za tento úkon přiznává paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatele odměna 3.400 Kč. Jelikož ustanovený zástupce je plátcem DPH, jeho odměna se zvyšuje o tuto daň na částku 4.114 Kč, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu